

De Nico Scheepmaker Beker

Het was een idee van Mark Grijsbach van sportboek.nl: geef een prijs aan de schrijver van het beste sportboek van het jaar. Hij bedacht het in november 2004 en werkte het concept verder uit met Jan Pieter Ellerbroek en sporthistoricus Jurryt van de Vooren. Het drietal bedacht de naam Nico Scheepmaker Beker - met een wat ongunstige afkorting - als eerbeton aan de vermaarde sportschrijver. De bedenkers haalden het Olympisch Stadion Amsterdam over mee te doen aan het sportboekenfeest. Op 23 februari 2005 werd de eerste Nico Scheepmaker Beker uitgereikt. Het ging in eerste instantie om een webverkiezing. Twee jaar geleden werd en ook een vakjury in het leven geroepen, ook om ervoor te zorgen dat niet alleen de populairste sporten altijd de prijzen winnen.

Juryrapport Nico Scheepmaker Beker 2010.

Na wijs beraad heeft de jury van de Nico Scheepmaker Beker besloten dat uit de shortlist van tien boeken de volgende drie titels in aanmerking komen voor de gouden, zilveren en bronzen medaille bij deze uitverkiezing van het beste sportboek van 2010.

Dat zijn in alfabetische volgorde van hun achternaam.

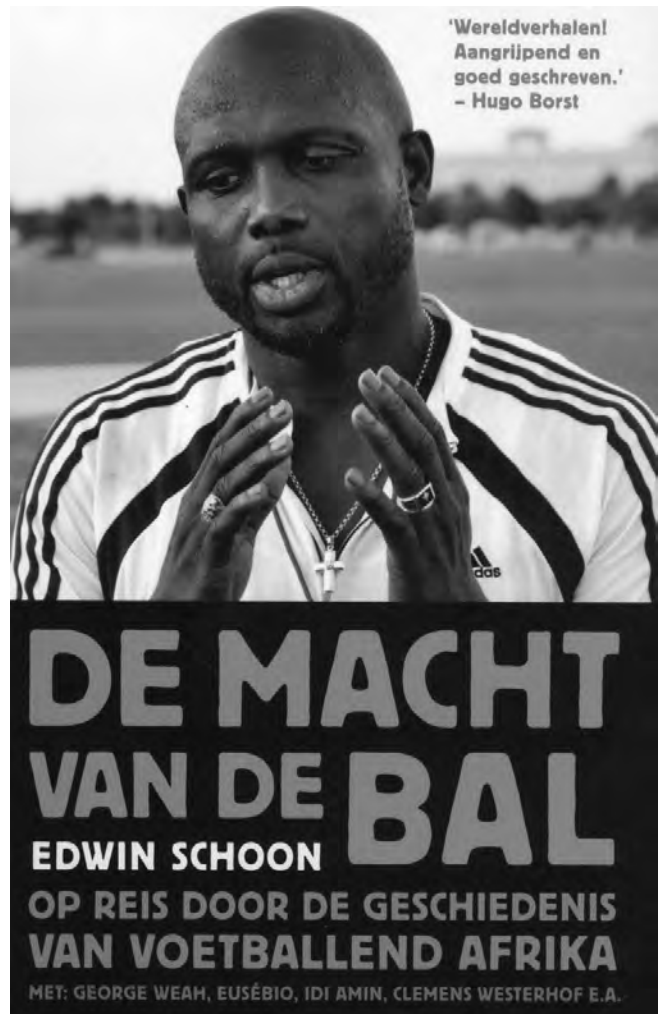
Bram Hulzebos. *Ziggy. Man op hol in de Drafspor*.
Jan Mulder. *Chez Stans. Een ster in de Rue des Dominicains 1965-1972*.
Edwin Schoon. *De macht van de bal. Op reis door de geschiedenis van voetballend Afrika*.

Bram Hulzebos. *'Ziggy. Man op hol in de Drafspor.'*

'Eigengereidheid is een vruchtbare eigenschap voor een onderzoeksjournalist. Met zijn boek *Ziggy* toont Bram Hulzebos aan dat dit zeker ook geldt voor de onderwerpskeuze. Als recreatieruiter was hij al bekend met het paardrijden. Maar de aanschaf van een eigen drafpaard - met de zinnenprikkelende naam *Ziggy* - enkele jaren geleden boden hem dieper inzicht in de voor velen onbekende wereld van de Nederlandse drafspor. Het eigenaarschap bleek de ideale manier om door middel van participerende journalistiek een gedurfd project te volbrengen. Ticket To Ride. Papounet. Duc de Bossis. Wicky de Viking.

Unforgettable. Wise Guy. Queen of the World. En natuurlijk *Ziggy* zelf. Met een fijne pen en een groot talent voor het vertellen van een verhaal geeft Hulzebos aan deze paarden een persoonlijkheid en schenkt ze een rol in een dramatisch verhaal over de Nederlandse drafspor waar menig romanschrijver jaloers op zou zijn.

In *Ziggy* brengt Hulzebos het beste van zijn onderzoekende, participerende en vooral schrijvende kwaliteiten als journalist tezamen. Vanaf de eerste pagina wordt de lezer gegrepen door de heldere stijl en het spannende verhaal. De enigszins schimmige wereld van de drafspor wordt inzichtelijk gemaakt. En uiteindelijk resteert één vurige wens: ook een *Ziggy*-achtig paard aanschaffen en zelf soortgelijke avonturen beleven.'

Jan Mulder. *Chez Stans. Een ster in de Rue des Dominicains 1965-1972.*

‘Ooit beschreef de columnist Jan Mulder de toekomst van de literatuur: het live volgen van schrijvers, die zittend achter hun schrijftafel, elkaar op een groot toneel beconcurreren bij de productie van weer een nieuw meesterwerk. Was schrijven inderdaad een wedstrijd dan was Mulder al jaren lang meervoudig Nederlands kampioen. Compositie, woordkeuze, verrassend wendingen en eigenzinnige gedachten: hij kan het allemaal als geen ander. Vandaar ook dat de uitgever hem vroeg om De Memoires van de voetballer van Anderlecht. Uiteindelijk resulteerde dat verzoek in het prachtige boek *Chez Stans*. Duikend in het nog steeds aanwezige zwarte gat van de ex-topsporter vond de columnist/tafelheer/imker te midden van alle herinneringen aan het Brusselse eetcafé Chez Stans ook meerdere dialogen met zichzelf. De voetballer, de mythe en de mens Mulder streden daarin met rechte rug en fris gemoed tegen de scherp formulerende schrijver. Yann Muldér versus Jan Mulder.

‘Ik begin de twee personen door elkaar te halen. Lijkt me een goede ontwikkeling,’ schrijft Mulder ergens aan het einde van het boek. En inderdaad geeft het boek geen uitsluitsel over wie de ware Mulder is. Of het moet zijn dat hij vanaf het allereerste begin de wereld bekeek met de blik van een schrijver. Zoals Mulder zelf schrijft in de indrukwekkende sportautobiografie *Chez Stans*: ‘Het doel was altijd en zal altijd zijn *waarachtigheid*.’

Edwin Schoon. *De macht van de bal. Op reis door de geschiedenis van voetballend Afrika.*

‘Voetbal in Afrika is exotisch. Kleine jongetjes schaven al dribbelend met kokosnoten en sinasappelen aan hun techniek. Voetballers op leeftijd winnen wedstrijden vooral dankzij de magische krachten van een zogenaamde *witch-doctor*. Met het krachtige *De macht van de bal* laat Edwin Schoon zien wat voor uitgesleten clichés dat zijn. Reizend door half Afrika, Europa en Amerika vond hij inspirerende verhalen van ooit grote, maar inmiddels lang vergeten Afrikaanse voetballers uit onder meer Zaïre, Uganda en Ghana. Meer bekende spelers als de Liberiaan George Weah en Eusebio uit Mozambique plaatste hij in een brede historische context, waardoor ook hun verhalen verfrissend nieuwe inzichten opleverden. Daarbij hield Schoon een duidelijke rode draad voor ogen: vertellen over het lot dat veel voetballers in Afrika treft. Groot worden dankzij politieke beslissingen. Maar ook net zo gemakkelijk

weer vergeten worden als de belangen van politici veranderen. Passend in de traditie van de Poolse journalist en schrijver Ryszard Kapuscinski doet Schoon verslag van zijn reizen. Met het boek geeft hij op indrukwekkende wijze inzicht in hoe de voetbalsport in handen van politici een machtig wapen kan zijn. Maar het is vooral zijn empathie met de door de geschiedenis vermalen voetbalsterren die *De macht van de bal* tot zo’n bijzonder boek maakt. Meerdere malen richt de schrijver een wonderschoon geschreven monument op voor vergeten Afrikaanse voetballers. Ndaye Mulamba. Charles Kumi Gyamfi. John Ntensibe. Schoon heeft hen de plek in de geschiedenis van het voetbal gegeven die hen toekomt.’

En de winnaar is: Edwin Schoon met *De macht van de bal*.